У полоні ночі падали ранети,
бродив довкіль густий, як мед, нектар.
Я слухав тишу, що знялась до хмар,
а Божий дар народжував сонети.

Невидимий в блаженстві тихім, мовби
хтось слав до мене видива Стожар.
І серед вакханалії примар
не чулося ні пісні, ані мови.

В таку ось мить святого відчуття
ідеш за часом, наче за зорею.
А на дорозі випуклі камеї

ряхтять на тлі мозаїки життя.
Стаєш тоді у суєті буття
чистіш сумлінням і добріш душею.